

18. §. Az 1888 : XIX. t.-c. 47. §-a alapján elrendelt hatósági bérbeadás célja az, hogy valamely vízterület a jogtulajdonosok akarata ellenére is okszerűbb halászati kihasználás alá kerüljön. Az eredeti törvényben nincs azonban gondoskodás olyan esetre, — mint az a gyakorlatban már előfordult, — ha a hatósági bérbeadás, bármi okból valami akadályba ütközik. Lehetetlen, hogy ilyenkor egyszerűen a hibás régi állapot álljon ismét elő, amikor minden jogtulajdonos, egymás érdekeire való tekintet nélkül gyakorolja a halászatot. Ilyen esetben a jog gyakorlatának további megszorítása, annak teljes szüneteltetése következik. Ez a leghathatósabb eszköz arra, hogy a jogtulajdonosokat jobb belátásra bírja.

19. §. A zárt vizekből való jogosulatlan halfogás lopás, mert a zárt vízben levő hal a zárt víz tulajdonosának a tulajdona. De ugyancsak lopásnak kell azt minősíteni az olyan vizeknél is, amelyek halászata az 5. §. szerint, úgy mint a zárt vizeknél, korlátlan. A korlátlan halfogás megengedésének előfeltétele ugyanis az illető víznek zárt egységben való okszerű gazdasági művelése, a medernek a haltenyésztésre való kedvező alakítása, a víznek megfelelő halanyaggal való népesítése, a halak táplálkozási feltételeinek kedvezővé tétele, esetleg etetése stb., stb., ami a halászatra jogosított részéről mind nagy költséget, befektetést igénylő ténykedés; ennek a ténykedésének révén emeli az illető halasviz hozamát és fokozza a terméseredményeket. Az ily módon művelt vízben a halállomány nem tekinthető tehát egyszerűen a természet adományának, hanem az nagyrészt emberi céltudatos munka eredménye s mint ilyenhez, a halászatra jogosítottnak tulajdonjoga hatékonyabban biztosítandó.

A fentiekből önként következik, hogy a büntető törvénykönyvben a lopással kapcsolatban felsorolt büntettek, ugymint orgazdaság, részesség, kísérlet stb. szintén a törvényes rendelkezések szerint büntetettek.

20. §. és 21. §. E szakaszok a halászejeggel üzött visszaélésekre vonatkozó büntető határozatokat tartalmazák és pótolják az eredeti törvény hatályon kívül helyezett 64. §. e), 65. §. d) és f) pontjait, továbbá a 66. §-t. A halászejeggel üzött gyakori visszaélések indokolják a nagyobb pénzbüntetéseket.

22. §. E szakasz azokra a kihágásokra vonatkozó büntető határozományokat tartalmazza, amelyek a halállományra a legveszedemesebbek, a legpusztítóbbak, mert a halivadékot irtják, továbbá azokra az esetekre vonatkozik, amikor a halászati kihágást elkövetők a veszélyes fenyegetés, a fegyverhez vagy az erőszak eszközeihez nyulnak. (L. az eredeti törvény hatályon kívül helyezett 62. §-át.) Az eddigi tapasztalatok szerint az idetartozó kihágásoknak a büntetése aránytalanul enyhe volt s megakadályozásuk tekintetében csakis akkor lehet megfelelő eredményt remélni, ha a törvény a pénzbüntetésen kívül még elzárással is fenyegeti az azokat elkövető, feltétlenül rosszhiszemű orvhalászokat. Miután pedig a gyakorlatban igen sok eset fordul elő, hogy a törvény kijátszása céljából az a) pont alatt felsorolt tettek elkövetésére kiskorúakat használnak fel, az ellen csak az elzárásból álló büntetés súlyosbitásával lehet védekezni.

23. §. E szakasz azt az újítást tartalmazza, hogy a) és b) pontjában súlyosabban minősíti az engedély nélküli halászatot, illetőleg a tilalmi rendelkezések megszegését, ha azt hivatásos halász követi el; ez igazságos dolog azért, mert éppen a hivatásos halásznak kell a törvényt legjobban ismernie s annak tiszteletbentartásával jó példával előljárnia.

A szakasz c) és d) pontja az eredeti törvényben is minősített kihágásokat sorolja fel, de azzal a különbséggel, hogy míg az eredeti törvényben a nyereségvágyból való halászás, aminek kritériuma a fogott halak áruba bocsátása, csak az engedély nélküli halászás esetében esett súlyosabb beszámítás alá, addig a jelen törvény ezen szakaszának d) pontja szerint általánosan súlyosabban kell azt megítélni.

24. §. E szakasz az előbbihez képest enyhébb kihágási esetekre vonatkozó büntető rendelkezéseket tartalmaz; e kihágások közé, mint új, fel van véve az az eset is, amikor valaki a hal jogosulatlan fogását tudva, azt áruba bocsátja; ez tulajdonkép orgazdaság s ezért büntetendő.

Az f) pont alatt felvett rendelkezés helyesen az 1888 : XIX. t.-c. 12. §-ának első bekezdésében az idegen medrekben halászati jogosultak részére biztosított jog gyakorlatának akadályozását minősíti kihágásnak.

A régi törvény hatályon kívül helyezett 64. §-ának c) pontja hasonló rendelkezést tartalmazott a tulajdonost és a halászbérlőt illetően; ez félreértésre szolgáltatott okot, mert ha a tulajdonos a bérbeadó, akkor a közötte és a halászbérlő között felmerült ilyen eset magánjogi elbírálás alá tartozik.

25. §. E szakasz az enyhébb megítélés alá eső kihágások felsorolásával az azokra eső büntetést szabja ki; az eredeti törvénnyel szemben új dolog az, hogy a jelen törvény 13. §-hoz is alkalmazkodik a d) ponttal.

26. §. E szakasz azoknak a cselekményeknek a megtorlására nézve intézkedik, amelyek az okszerű halgazdasági üzem biztosítása érdekében tett rendelkezések megszegését jelentik.

Az eredeti törvény hatályon kívül helyezett 67. §-a helyett áll, azzal a szigorítással hogy a kihágás ismétlése, a jogosított engedélye nélkül üzött halászat pedig már magában véve is elég a halászejgy megvonására, illetőleg kiállításának megtagadására, valamint hogy tiltott módon és tilalmi időben való halászatért való büntetés is figyelembe veendő. A szigorítást az orvhalászat körül tapasztalható laza felfogás okolja meg.

28. §. Arról szól, hogy a kihágási ügyekben való eljárás minő hatóság hatáskörébe tartozik.

29. §. Az eredeti törvény hatályon kívül helyezett 7. §-a helyett áll, azzal a helyesbitéssel, hogy nemcsak az országos határt alkotó folyókra szól, hanem minden olyan vízmederre, amelynek valamely része állam fenhatósága alá esik.

30. §. A törvény végrehajtására vonatkozó rendelkezés.

Szerkeztő megjegyzése: Az új törvény életbelépésének idejét és annak végrehajtási utasítását lapunk annak idején közölni fogja.

„Tógazdák, trágyázzátok tavaitokat!”

A német mezőgazdasági társulat ily című röpiratát a bajor tógazdasági kísérleti állomás (Wielenbach, Felső-Bajorország) részéről gyűjtött tapasztalatok alapján bocsátja közre, s kiadását az említett társulat külön bizottsága, a haltenyésztő bizottság határozta el, amely a tógazdasági kísérletek végrehajtására kísérleti körzeteket kíván alapítani.

A röpirat hasonló címmel már előző években megjelent, s halászati köreink előtt ismeretes; minthogy

azonban a mostani szövegében a legutóbbi évek tapasztalati eredményei is bennfoglaltatnak, s így az előző szöveghez képest jelentős változások is vannak, leközlük a teljes szöveget:

„A tótrágyázás úgy a hatás módjával, amelyet itt nem tárgyalunk, mint az egyes trágyanemek gyakorlati alkalmazásával lényegesen eltér a szántóföld trágyázásától. A wielenbachi bajor tógazdasági kísérleti állomás 12 év alatt 40 külön e célra létesített tóban, több mint 400 kísérlet eredményeként gyűjtötte össze az alábbi pontokban összefoglalt tapasztalatokat. A wielenbachi talaj és víz igen sok meszet és kálit tartalmaz s ezért trágyázásra kiválóan alkalmas. E mellett azonban kedvezőtlen befolyások is érvényesülnek. Pl. igen káros tényező a talaj vastartalma, s a tavak ezenfelül igen sekélyek, s ezért állandó baj van a vizinövényzettel. Minthogy pedig ennek dacára lényeges hanyatlás mindezeideig nem fordult elő, a hosszú évek alatt szerzett wielenbachi tapasztalatokat, — bárha több, különösen elméleti kérdés megoldottnak nem mondható — bátran elfogadhatjuk biztos alapul a tógazdasági gyakorlatban a trágyázás végrehajtására és felhasználhatjuk értelemszerű alkalmazását egész mástermeszteti esetekben is. A másutt gyűjtött tapasztalatok kipróbálásánál és saját körülményeire való alkalmazásánál a tógazdának természetesen épügy megfontolással kell eljárnia, mint a mezőgazdának.

I. Feltételek az összehasonlító trágyázási kísérletek helyes értékelésére.

1. A trágyázás hatását csak akkor tudjuk helyesen megítélni, ha a trágyázandó tavak eddigi hozamát, legalább az utóbbi három évben az illető gazdaság könyveiből pontosan össze tudjuk állítani. De még ezek az előző évi hozamok sem nyújtanak teljesen biztos támpontot a trágyázás hatásának megítélésére, mert a termés eredményeket nagy mértékben befolyásolja a mindenkori időjárás és a tavaszi kihelyezés nagysága. Ezért hacsak lehet a trágyázott tavakon kívül gondoskodniuk kell összehasonlítás végett olyan tavakról is, melyeket nem trágyázunk, s amelyek terméseredményét legalább az utolsó három évre szintén pontosan meg tudjuk állapítani. Az is a további feltételek közé tartozik, hogy olyan tavakat alkalmazzunk a trágyázásra és összehasonlításra, melyekben ez idő alatt se trágyázás se etetés nem volt és hogy a trágyázandó és az összehasonlításra kiszemelt tavak olyanok legyenek, hogy terméshozamuk közt hektáronként az utóbbi három évben hozzávetőleg állandó különbség legyen.

2. A trágyázás hatására csak az esetben kaphatunk megbízható eredményeket, ha a kísérleti esztendőben úgy a trágyázott, mint az összehasonlító tavakban minden etetést mellőzünk, s az összehasonlító tavakba semmiféle trágyát nem adunk, szóval arra törekszünk, hogy minden oly tényezőt elhárítsunk, mely a kérdéses tavak eddigi hozama közti különbséget bármily módon megváltoztathatná.

3. A trágyázandó és összehasonlító tavakat az eddigi átlagos szaporulat arányában kell népesíteni és pedig hasonló, nem túlzott mértékben az előrelátható egyéni növekedés szerint oly módon, hogy a trágyázás révén várható többletről eleve gondoskodjunk.

Ha pl. két olyan tóról van szó, melyek közül a trágyázandó tó szaporulata 140 kg, az összehasonlító tóé pedig 70 kg, akkor darabonként nemszabad a kétnyaras ponty növekedését 700 gr-nál többre előirányozni, s ezért az elsőbe 200, a kísérleti tóba pedig 100 drbot szabad csak kihelyezni. Első alkalommal a trágyázandó

tó erősebb népesítéstől el kell tekinteni. Ha azonban a tavakat már eleve erősebben kívánjuk népesíteni, (lásd alább a II. 7. pontját) akkor azt a nem trágyázott tóban is hasonlóképpen meg kell cselekednünk.

II. A trágyázás végrehajtása.

1. A hatékony tótrágyázás előfeltétele, hogy a víz és talaj semleges vagy kevéssé alkalikus hatásu legyen. Szabad ásványi vagy szerves savak káros hatásuak, s gondoskodni kell azok eltávolításáról. Ha e tekintetben a legcsekélyebb aggodalom merülne fel leghelyesebb valamely mezőgazdasági kísérleti állomással a talajt vagy vizet megelemezteni.

Meszezni főként azért szoktunk, hogy, a savtartalmu vizek savát ártalmatlanná tegyük, s hogy sulyos, kötött talajokat fellazítsunk és ezáltal a tó szerves anyagkészletéből újabb tápanyagokat szabadítsunk fel. Ez utóbbi esetben azonban a mesz mennyiségét óvatosan kell megállapítanunk. Egyszeri, erős meszezés helyett ajánlatosabb évenként kisebb mennyiséget, hektáronként 100—200 kgot alkalmazni. Az első alkalommal lehet ezt a mennyiséget kissé nagyobbra venni. Ha a talaj savtartalmát közömbösíteni kívánjuk, akkor jelentékenyen nagyobb mennyiségeket, hektáronként 1000 kgot, sőt többet is vehetünk. Az intenzív hatásu égetett meszet ily esetben a szárazzá tett főtöfenekre kell kiszórni. Erősen eliszaposodott tavakra égetett meszet kell adni; mert a tulságos sok iszap káros lehet. Ha tavasszal, közvetlenül a kihelyezés előtt meszezzünk, akkor csak szénsavas meszet alkalmazhatunk. Szuperphosphatot ez esetben csak 8—14 nappal később szabad adni.

2. A trágyázás teljes eredménye csak akkor várható, ha a tó növényzetét teljesen kiirtjuk vagy legalább is annak fejlődését megakadályozzuk. Wielenbachban, 1924-ben az állandóan kaszált tavak, azonos trágyázás mellett hektáronként 55 kg-mal többet hoztak, mint a nem kaszáltak.

3. Az eddigi tapasztalatok szerint tavainkban a legáltalánosabb és legbiztosabb sikerrel jár a phosphat trágyázás. Különösen ajánlható öregebb tavakban, melyeknek talaja szerves anyagokban (iszap) bővelkedik. Tavaink legnagyobb részére áll ez s rendszerint ez a trágyázás egymagában teljes eredményt mutat fel. Alkalikus talajhoz és vízhez az inkább savanyu hatásu superphosphatot, mésztartalma miatt a foszforsav megkötésére hajlamos talajhoz inkább tomassalakat, Rhenaniaphosphatot és dikalciumphosphatot kell előnyben részesíteni. Általában tény az, hogy ezen phosphatok, melyek a tótrágyázás terén eddig kétségtelenül beváltak, nem csupán a talajra, hanem annak összetételére és szerves világára is hatást gyakorolnak.

A phosphatrágyázás normális adagja Wielenbachban hektáronként 25—30 kg tiszta phosphorsav volt. Ezen mennyiség fokozásától rendszerint nem várható a terméseredmény fokozása. *Csak superphospháttal* Wielenbachban 8 éven át 62 tavat trágyáztak évi átlagban hektáronként 43—131 kg terméstöbblettel a nem trágyázott tavakkal szemben. A trágyázás javára eső terméstöbblet évenként átlagban 87 kg-ot tesz ki. *Csak thomassalakkal* 7 év alatt 22 tavat trágyáztak évi átlagban hektáronként 45—103 kg terméstöbblettel a nem trágyázottakkal szemben. Évi átlag hektáronként 64 kg. *Csak rhenaniaphospháttal* 4 év alatt 11 tavat trágyáztak évi átlagban hektáronként 30—87 kg terméstöbblettel a nem trágyázott tavakkal szemben. Évi átlag hektáronként 57 kg. *Az uj, magasszázaléku rhenaniaphospháttal* azonban 1924 és 1925 évben hektáronként 107 kg terméstöbbletet

érték el. A mai árak mellett a foszphat trágyázás hektáronként 10—13 márkába kerül. Ezzel szemben a pontyhússzaporulat többlete a legcsekélyebb évi átlag (30 kg) számításával 72 márka. A terméstöbblet átlagban két-háromszorosát tesz ki. Ilyen eredmények mellett megfelelően többet lehet költeni a vizinövényzet irtására, a tavak feljavítására stb.

Lesz olyan eset is, hogy a foszphattrágyázás teljes eredménye csak a második vagy harmadik évben, olyan is, amelyben csak a tótalaj közömbösítése vagy a vízi növényzet kiirtása után jelentkezik. Másfelől a foszphatok rendszerint a rákövetkező években jelentős utóhatásokat mutatnak fel, mert a foszphorsavas trágyázás, a szükséghez képest a mész és káli nemcsak közvetlen hat, hanem a talajban felhalmozódik és lassanként megjavítja annak összetételét és alsóbbrendű szerves világát, amely az anyagcsere és anyagfejlődés szempontjából igen nagy jelentőségű. Az utóhatások nem minden évben és minden tóban egyformán tapasztalhatók, talaj és időjárás, utóbbi különösen tavasszal, úgy látszik nagy szerepet játszanak, de ez még nincs kellően felderítve. Wielenbachban az első évben 80 és 100%-os, sőt ennél nagyobb, a második évben 50%-os terméstöbbletet is tapasztaltak utóhatásként, viszont más tavakban és években az utóhatás teljesen jelentéktelen volt.

4. A mész- és káligazdag talaju wielenbachi tavakban kálival semmi, káinnal csak bizonytalan, rendszertelen siker volt elérhető. Nagyobb sikerrel kecséget a gyenge kálitrágya (30 kg tiszta káli hektáronként) oly talajnál és viznél, melyekben kevés káli, kevés szerves anyag és vizalatti növényzet van, jelesen ha a talaj kemény, tehát ott, ahol kellő vizinövényzet fejlődését kívánjuk elérni.

5. Szeretlen nitrogén trágyával a tavakban kielégítő eredményt nem lehetett elérni.

6. A trágyát leghelyesebb egyszerre kiszórni tavasszal, vagy a tó megtöltése előtt a tófenékre, vagy a tó megtöltése után csónakról, ha ezáltal a trágyát a tó területén tökéletesebben tudjuk elosztani. A már népesített tavat is lehet trágyázni, mert még a kétszeres vagy háromszoros trágyamennyiség sem káros hatású a halállományra.

Több adagban való trágyázással a terméseredmény rendszerint nem fokozható, sőt inkább befolyásolja a trágya hatását. A trágya nem a víz, hanem a talaj útján hat, amely a tápláló sókat azonnal felveszi, ezért a főcél az, hogy mindjárt tavasszal a normális adag nyújtása révén a talajban a tápláló sók felhalmozódását idézzük elő. A száraz vagy megnedvesedett trágyát csónakról úgy osztjuk szét, hogy azt az egész vízfelületen gondosan és egyenletesen szétszórjuk, amennyire azt a vizinövényzettől tisztán tudjuk tartani.

7. Még pisztrángos tavakban is lehet a foszphattrágyázást ajánlani, dacára, hogy ezekben állandó vízfolyás van. Wielenbachban 1925 évben hideg, vízátfolyásos tavakban superfoszphattal átlagban 98% szivárványos pisztráng terméstöbbletet értek el a nem trágyázott tavakkal szemben. A vízben oldódó superfoszphat alkalmazásakor a trágyázás után mintegy 5 napig a vízátfolyást meg kell szüntetni, hogy a trágyát a talaj felvehesse. Ha ez nem lehetséges, akkor a foszphatot a tó megtöltése előtt kell a tófenékre kiszórni, vagy nehezen oldható rhenianifoszphatot vagy thomassalakat kell használni. Hideg pontyos tavakban, akár van bennük vízátfolyás, akár nincs, melyekben a ponty számára szükséges hőmérsék nem áll elő, trágyázás által nem lehet azt elérni, hogy a pontyok egyedei

nagyobb súlyura növekedjenek. Ily esetben a trágyázást csak úgy tudjuk jól kihasználni, ha vagy a rendszerint nagyobb számú pontyot helyezünk ki, vagy pisztrángot, különösen szivárványos pisztrángot adunk hozzá.

8. Pontyos tavakban, amelyekben etetéses üzem van, a foszphattrágyázás különösen ajánlható, mert a trágyázás természetes táplálékot termel, amelyre a ponty emésztőképességének emelése s ezzel a mesterséges takarmány jobb kihasználása okáért feltétlenül szükség van. Wielenbachban a foszphattal trágyázott tavakban a takarmánykihasználás kétszeres volt a nem trágyázott tavakéhoz képest, illetőleg a takarmány és ponty arányát 6·5-től 7·8-ról trágyázással 3·1—4-re lehetett leszorítani. Hektáronként 200 kg terméstöbblet révén, amely 30 kg foszphorsav útján 10—12 márka költséggel volt elérhető, 600—800 kg csillagfürtöt lehetett megtakarítani, melynek költsége 100—130 márkát tett ki. A trágyázás költségét tehát a felhasznált kevesebb takarmány értéke bőségesen megtéríti. A trágyázás a takarmány kihasználását biztosítja, sőt igen sok esetben épen a trágyázás teszi az etetést gazdaságossá. „Dr. E. Walter—Wielenbach.“

F.

Halászati biológiai kutatások gyakorlati tanulságai a tógazdálkodásban.

(Folytatás.)

„A phytonannoplankton tekinthető a tavak legfőbb termelőjének. Erre a szerepre azt az egyedek kicsiny testméretével járó igen nagy testfelület teszi képessé. A hidrobiosnak ez a része ugyanis óriási felületen képes a vízből növényi tápanyagokat, elsősorban a széndioxidot fölvenni, s azután a nap fényenergiájának felhasználásával szerves vegyületekké asszimilálni. E folyamat közben a széndioxidnak csak széntartalmát használja fel, oxigéntartalmát ellenben visszaadja a víznek. A phytonannoplankton szervesanyag termelése folytán tehát a víz oxigéntartalma megnövekedik. Ha tehát a víz oxigéntartalmának szaporulatát meghatározzuk, kiszámíthatjuk a termelt szerves anyagok széntartalmát, mert az oxigén szaporulat a felvett széndioxid egész oxigén tartalmával egyenlő és így a visszatartott szén mennyiségét könnyen kiszámíthatjuk. Minthogy az asszimiláció során mint első termék rendszerint keményítő keletkezik a visszatartott szénmennyiségből következtethetünk a termelt keményítő mennyiségre, mert annak százalékos kémiai összetétele ismeretes. A keményítő tápláló értékét már életani kísérletekkel régen megállapították, sőt a takarmányok tápértékét a keményítő tápértékére szokták vonatkoztatni. Így tehát a nannoplankton termelőképességét ugyanabban a formában fejezhetjük ki mint a takarmányokét, ha előzőleg a víz oxigénszaporulatát meghatároztuk.

A nannoplankton szervesanyag termelése azonban függ a napfény erősségétől és a víz hőmérsékletétől. Ezért, ha a különböző tavak nannoplanktonjának termelőképességét össze akarjuk hasonlítani, ezt csak egy bizonyos hőmérsékleten és egy bizonyos fényerősségnél tehetjük. Ezt gyakorlati okokból 27·7° C hőmérsékletnél és annál a fényerősségnél tesszük meg, amikor a phytonannoplankton termelése a legnagyobb (optimális fényintenzitás). És azt mondjuk, hogy valamely tó termelőképessége egységnyi (1 Winkler), ha 27·7° C-nál és optimális fényerősségnél percenként az 1 liter vízben élő nannoplankton 0·00002242 cm³ oxigént (a grammolekulaszulynyi oxigénnek $\frac{1}{1,000,000,000}$ részét) termel.“

Az autotroph nannoplanktonnak és mikroszkopikus levonatoknak, döntő szerepe kétségtelen a víz élet-folyamatában, legfeljebb arról lehet szó, hogy a zöld nannoplanktonban és mikroszkopikus levonatokban nagy számmal vannak olyan fajok, melyeknek nehezen emészthető külső héjuk: pl. erős celluloze-sejtfaluk van.

(Folyt. köv.)

Vizeink környékének emlősei.

I. A vizicickány.

Irta: Vasvári Miklós.

Bocsásson meg a szives olvasó, ha ezen alkalommal talán kissé távolabb eső nézőpontból foglalkozunk e lapok hasábjain a vizek környékének egyik-másik lakójával. De sietek megmentemül felhozni azt a körülményt, hogy egy bizonyos terület minden élőlénye egymáshoz, életfolyamataik megnyilvánulása révén, a tartózkodási hely, táplálkozási feltételek, egyszóval az egész életköz (biosphaera) révén többé-kevésbé szoros kapcsolatban van. Egyik faj kiegészíti a másikat működésben és életnyilvánulásban. A harmónia mindig teljes. Szinben, hangban, mozgásban, mindenben a Teremtő bölcsesége tükröződik.

Ennyit a biológiai megokolás érdekében. De a gyakorlati szempont sem szenvedhet csorbát, ha mi a halgazdaság főtárgyain, a halakon kívül megismerjük azok szűkebb vagy tágabb értelemben vett életközösségben élő szervezeteket. Mert a vadász is kénytelen léptenyomon foglalkozni a nem szorosan vett, sőt egyáltalában nem is vadászati állatokkal. Hogy csak egy-két példát említek, annak, aki a hasznos apró madarak veszedelmes üldözőjét, a karvalyt gyériteni akarja, ismernie kell a kakuk színezetbeli és egyéb karvaly-hasonlóságát; tudnia kell tehát, hogy nem minden madár karvaly, ha „hasonló” is ahhoz. Az is bizonyos, hogy a vadászra nemlehet közömbös annak ismerete, hogy erdeje, vagy pagonya apró rágcsálókban, főleg egér félekben gazdag-e, mert ha így van, semmiképen sem lesz facánjaira és nyulaira nézve annyira végzetes a róka vagy vadmacska esetleges jelenléte.

Jelen soraimban a vizicickánnyal óhajtanék foglalkozni. Nem mondható sehohsem tulságosan közismert állatnak, mint maga a család sem, a cickányok (*Soricidae*) családja, ahová ő is tartozik. A cickányok a rovarevő emlősök (*Insectivora*) rendjének tagjai és elterjedésüket illetőleg figyelemreméltó, hogy Délamerikában és Ausztráliában hiányzanak, épügy, mint a többi rovarevő emlősök is. A rend tagjai életmód szempontjából látszólag nem oly változatosak, mint a rágcsálók, de azért ez inkább tényleg látszólagosság és főleg a rágcsálók sokkal nagyobbfoku rendszertani tagozódásának (sokkal több faj!) lehet betudni. Nemcsak a rágcsálók de a rovarevők közt is vannak föld alatt (vakond-félék), fákön (ugy nevezett „mókus cickányok” *Tupaiidae*) és részint vízben élő fajok (például a délorszországi „woichuchol”, *Myogale*). A vizicickány is az utolsó kategóriába tartozik és nála a vízi életmód egyik legtökéletesebb fejlettségű testalkattal vált lehetővé, amelyet az emlősök sorában ismerünk. Hazánk emlősei közül főleg a vidra uszóművészetét szoktuk megcsodálni, igaz, hogy megfigyelni a szabadban ezt is nehéz uszógyakorlatainak és mesterfogásainak végzése közben, de ha közletről akarjuk látni, hogyan szokott uszni, akkor a budapesti állatkert vidra-

távan jól megfigyelhetjük, mely tavacska egyike állatkertünk legalkalmasabb állatlakásainak. A vidra termete uszáshoz igen célszerű vízben mozgó henger, melynek arcorra tompa lévén hasonlatosságot mutat a fókákéhoz, míg a vizicickány igen hegyes orrmányszerű arcorrával valósággal torpedószerűen rohan és mint a furó tolakszik előre. Ebből következik, hogy az állat alakja inkább megközelíti a csónak-alakot, szóval alkalmasabb a vízben való helyváltoztatásra, mint a tompa előtestű vidra. A rovarevő emlősök közül a vízben mozgók többnyire a vizicickánynak ezen hegyes arcorban végződő, illetve ormányos alakjához hasonlóak, talán csak az afrikai „vidra cickány” (*Potamogale*) az egyetlen, melynek lapos, széles feje van. Erre a tulajdonságra mindkét típusra vonatkozólag később még visszatérünk. Egyébként alig van emlős, mely a vízi életmódra oly sajátos berendezéssel bírna, mint a vizicickány. Ugyanis farkának alsó részén annak hátsó kétharmadán és a talpak külső felén hosszabb szőrszálak vannak, melyek „lécet” alkotnak és úszáskor szétterjesztve igen jó szolgálatot tesznek főképen mint az evezőt illetve kormányt alkotó elemek. A láb ílyetén való felszerelése révén ugyanis természetesen kitünő evező lapátként használható, míg a fark, mely a hosszabb serteszőrök nélkül vékonyka egérfarokhoz hasonlít, az utóbbiak által széles felülettel éri a vizet, hasonlóan a halak farkuszójához. A délorszországi „pézsmacickány” hátsó lábán is hasonló szőrpászta van; a fark azonban másalaku oldalt lapított lévén, a szőrpászta nélkül is megfelelő uszófark. Megjegyzendő, hogy a vizicickányok nem minden fajtát tünteti ki ez a fark alatti szőrpászta, mert például míg a Svájcban, de nálunk is előforduló *Neomys Milleri* MOTT farka már kevésbé van ellátva vele, mint a *Neomys fodiens* PALL fajé addig a kaukázusi *Neomys leptodactylus* SATUMIN és a spanyolországi *N. anomalus* CALRERA nevű fajoknál egészen hiányzik. A szőrzet egyébként igen tömött, a vizet nem bocsátja keresztül.

A vizicickány a hazai cickányfélék között a legnagyobb. Míg a többi fajok legfeljebb a háziegér nagyságát érik el, de legtöbbször annál kisebbek, addig a vizicickány egyes példányai a nagytermetű házi egér nagyságát is megütik.* Teljes hosszúsága 150—170 mm, ebből 70—80 esetleg 90 mm jut a testre (fej és törzs együttvéve) és a többi a farokra. Ezt a nagyságot találjuk meg körülbelül a legtöbb vizicickány-féleségnél, tehát a hazánkban előforduló többi cickányfajnál nagyobb; csupán Svájcban ismerünk egy kisebb alakot, melynek törzhossza 57—65, farkhossza pedig 36—38 mm volna: ez a *Neomys chrozzensis* BG.

E ponton érdemes kitérni a vizicickány természetesebb voltának tárgyalására. Feltűnő ugyanis, hogy ez — legálább is az európai fajok közt kiválik nagyságával a cickányfélék sorából. Itt rögtön kénytelenek vagyunk magyarázat — keresés közben arra gondolni, hogy az emlősök legnagyobb képviselői, a bálnák is vízi állatok és általában a vízi életmódot élő gerincesek sorában találjuk a legnagyobb termetűeket. Főképen a halakra kell gondolnunk, melyek közül 10 sőt, 20 méteres tengeri fajokat ismerünk, (cápák között), de az is igaz, hogy épen a legkisebb gerinces állat is hal: a *Mistichthys luronensis* L. (Philippini-szigetek), amely csak 12—14 mm hosszúra nő. Kétségtelen, hogy a vízi életmód

*Egy korábbi közleményemben („Hazai kis emlőseinkről” *A Természet*, 1921.) helytelenül adtam meg a vizicickány méreteit, német adatok, főleg a Brehm nyomán, de lehet hogy a németországi példányok tényleg a kisebbek közé tartoznak.

igen kedvező a minden irányban való testi dimenziók kifejlesztésére, amit elsősorban a mozgásbeli lehetőségeknek, továbbá az előnyös táplálkozási viszonyoknak is lehet betudni. Mindenképen érdekes azonban, hogy amint cickányaink közt legnagyobb a vízicickány, úgy a pocokféléink közt is a vízipocok (*Arvicola sherman*) az, amely feltűnik nagysága által. Arra kell gondolnunk, hogy ezen esetekben csakugyan a vízi élet hatott ezen fajokra növesztő hatásával, annál is inkább, mert a vízipocok szárazföldi alakja *Arvicola terrestris* L. kisebb, mint a nedves elemekben is mozgó alak. Különbösen az összes cickányok közt, ha nem is a legnagyobb fajok a viziek, de mindenestre a nagyobbak közt vannak, így Északamerikában a *Neosorex palustris* RICHARDSON. a mocsári cickány körülbelül a mi vízi cickányunkkal hasonló nagyságu, amennyiben teljes hosszúsága 155 mm körül van, amiből mintegy 90 mm a testre és 65 mm a farkra jut. Ugyancsak hasonló nagyságu a Himalayában élő *Chimarrogale* is. A cickányok családján kívül nagytermetű amfibikus alakokat még a rovarevők közt a *Myogale* és a *Potamogale* nemek képviselnek. A nagyságbeli állapotok megítélése általában nehéz, mert hiszen nem egyforma értelemben növekedhetik a test; nem kell szükségképen hosszúság és szélesség szempontjából teljesen egyöntetűen kiterjedni. Feltehető azonban az, hogy a bőséges táplálék a „vízi“ alakoknál egyik elősegítője a nagytermetűség elérésének.* A jó táplálkozási körülmények hatása mutatkozik egyébként más módon is; így pl. a szinezet terén, amint az alábbiakban látni fogjuk.

A vízicickány színe a háton rendszeren feketés, a hason fehéres, ritkábban szürkésfekete. A feketés szinezet az *emlősök osztályában* rendszeren a nedves lakóhellyel kapcsolatos és ennek tulajdonítható az is, hogy az erdei állatok többnyire sötétebb színtűek szoktak lenni mint a sikon, illetve szárazabb helyeken lakók.** A vízicickánynak a hát-és hasszíne többé-kevésbé éles vonallal elkülönülő és alul többnyire világosabb, mint a felső részeken, a fehér has megvédi ugyanis az állatot az erős melegkisugárzástól. Nem mondható, hogy ez az éles színelkülönítés a test felső és alsó felén általánosan elterjedt volna a vízi állatoknál sőt az oly állatok, melyeknek egész testfelülete azonos hőmérsékeli és nedvességi hatásoknak van kitéve, többnyire hajlanak az egyszínűségre vagy legalább is a hát- és has színe fokozatosan megy át egymásba éles határ nélkül. Ilyen pl. a *vidra* is; ellenben érdekes hogy az apró emlősök között vannak olyanok, melyek részben erdei, részben réti állatok, tehát mindenestre ki vannak téve legalább is helyenkint vagy évszakonként jelentékenyebb nedvességnek, — és ezek hasa és lábain élesen elütő a hát sötétebb (barnás, vörösbarna, vöröses, ill. feketésbarna) színtől, többnyire hófehérek, ilyenek az erdei egér (*Apodemus sylvaticus* L.) a törpe egér (*Apodemus minutus* ALL.) erdei pocok (*Eutamias glareolus* SCHREB.) és a mezei cickány (*Crocidura leucodon* HERM.). Mindenesetre érdekes jelenség az, hogy a vízicickány sokszor határozottan élesen fehér hasu, ez a jelenség mintha arra utalna, hogy fajunk még nem az igazi, hogy ugymondjam „kiforrott“ amfibikus alakokhoz tartozik. A valóság az, hogy mint a többi szervezeti sajátást, úgy a színt sem lehet egyoldalulag a külső tényezők

*Az Angliában élő vízicickány nagyságára vonatkozólag érdekes, hogy egy adat félig kinőtt vakondhoz hasonló nagyságú példányról szól, amely feltétlenül nagyobb volt, mint egy erős növesztő házi egér (*Mus musculus* L.). *The Zoologist* 1900. p. 477.

**V. ö. N. Vasvári: Über die Rattenarten Europas. *Zoologica palaeartica*, (Dresden), I. 1923. p. 23—32.

hatásából magyarázni, hanem fel kell tennünk, hogy belső okok is közreműködnek. Az, hogy a vízicickányok színezetében fellép a sötétszínű hasoldal is, vagyis hogy a felül fekete állat alul szürkésfeketé, ajka, lába és farkának alsó oldala feketésszürke; ez a jelenség már kétségtelenül az egyszínűség, illetve az általános sötét színruha felöltésére való tendenciát árulja el. De utóbbi értelemben vehető az is, hogy a különben fehér alsó rész, a mell és a fark világos alsó részen gyakran fordulnak elő kisebb-nagyobb fekete foltok. A vízicickány zömök, erőteljes termete és sötét, telt színe igazán összhangra mutat, valósággal kifejezésre jut az állat kedvező életfolyása a külsőben is, látni rajta, hogy a jó élet érzeteti hatását; épúgy az izomzattal és az ezzel kapcsolatos fűrgeséggel, mint a bőr gazdag festékanyag készletével is ezt dokumentálja. Bizonyos, hogy az állatvilágban a legtöbb esetben azt találjuk, hogy a színteltség egyéb szervezeti felszereltséggel kapcsolatos, de az előbbi sokszorosan függésben van a bőr szerkezetével, esetleg nyomási és feszültségi viszonyaival. A kisebb emlősök között fellépő példákra egy más helyen hivatkoztam, de azok előtt, akik a halak iránt érdeklődnek elsősorban, talán különösnek tűnik fel, hogy hiszen ezek közt sötét színűeken kívül igen nagy a világos színezetű, olykor „fehér“ fajok száma. Már pedig a hal ugyancsak kedvező viszonyok között, közmondásosan jól él, hogyan lehet az, hogy itt a színezetbeli sajátások nem azonosak az emlősökével? Minden állatcsoport speciálisan itélendő-e szempontból is. Mert tudjuk, hogy a víz közelében élő fajok a madárvilágban is mily különböző színezettel bírnak, a fehér és a fekete hattyú, a hófehér kócsag és a fekete gólya jelzik a két végletet.

(Folyt. köv.)

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület f. évi szeptember hó 17-én báró Inkey Pál elnöke alatt ülést tartott. *Jelen voltak:* Répássy Miklós, dr. Dobránszky Béla alelnökök, Kuttner Kálmán, Löwenstein Emil, dr. Lukács Károly, Paluzsa László, Purgly Pál, Szalkay Zoltán, báró Szurmay Sándor, Zimmer Ferenc és ifj. Zimmer Ferencz.

Távollétüket kimentették: Hirsch Géza, dr. Isgum Ádám, dr. Korbuly Mihály, Schwartz Izidor, Végh János.

Napirend előtt az elnök meleg hangon emlékezett meg a választmány utolsó ülése óta elhunyt tagjáról, dr. Hirsch Alfréd-ről. Vázolta a halászat terén szerzett nagy érdemeit, ecsetelte lankadatlan tevékenységét a tógazdák uttörői között, felhozta az egyesület alapítása és a választmány működése körül kifejtett buzgó munkásságát s megállapította az egyesület és választmány sulyos veszteségét. Bejelentette, hogy az egyesület a megboldogult temetésén testületileg részt vett, ravatalára koszorút helyezett s az egyesület nevében a ravatalnál Répássy Miklós alelnök tartott bucsuzó beszédet.

Az elnöki bejelentést a választmány, gyászának jeléül állva hallgatta meg s az elnök indítványára elhatározta, hogy az elhunyt dr. Hirsch Alfréd emlékét jegyzőkönyvben örökíti meg.

Ezután az elnök felkérte az ügyvezető titkárt a napirend ismertetésére.

Titkár bejelenti, hogy Klein Frigyes és társai szobi halászmesterek beadvánnyal fordultak az egyesülethez s bejelentették, hogy a Dunafolyó komáromi szakaszán egyes uszályok és tutajok ereszkedés közben úgy fekéznek, hogy nehéz vasláncokat bocsátjanak le s azt a folyó fenekén maguk után húzzák, Minthogy ezek a láncok fenékhorgaikat és a fenéken elhelyezett egyéb halászó szerszámaikat rongálják, kéri az egyesület közbelépését ennek megszüntetése végett. Titkár eljárt a hajózási főfelügyelőségél s azt a felvilágosítást nyerte, hogy a folyók felsőbb szakaszán a fekézésnek ez a módja a nemzetközi jog szerint nemcsak meg van engedve, de el is van rendelve, ezért a panasz oly módon való orvoslása, hogy

ez az eljárás beszüntettségük, nem lehetséges. A halászok tartoznak ügyelni arra, hogy a folyó sodrába szerszámaikat ne helyezték ki s ha ez mégis megtörténnék, akkor azt akár őrzéssel akár jelzéssel védelmezzék. Minthogy a hajózási felügyelőség erről Klein Frigyes és társait írásban értesítette, az egyesület részéről további intézkedés nem látszik szükségesnek.

Tudomásul szolgál.

2. Az egyesület ellenőrző hatósága, az V. ker. előjáróság július hó folyamán az egyesület működését és pénzkezelését megvizsgálta s mindent rendben talált.

Tudomásul szolgál.

3. Titkár bejelenti, hogy az egyesület tagjai közül többen nem tették tagdíj fizetési kötelezettségüknek eleget. Kéri a választmány felhatalmazását, hogy a „Halászat” legközelebbi számában felszólítást tegyen közzé s akik ennek dacára nem felelnek meg kötelezettségüknek, azoktól a tagdíjat póstamegbizás útján szedhesse be.

A választmány utasította a titkárt, hogy a tagdíjhátralékosok lapja mellé csekklapot csatolhasson, amely a hátralékos összegről kitöltendő. Ennek megtörténte után lehet a póstamegbizás eszközéhez nyulni.

4. Titkár jelenti, hogy a mezőgazdasági muzeumban megtekintette az akváriumokat s megállapította, hogy 22 kisebb és 30 nagyobb van. A választmány megbízásából eljár a földművelésügyi minisztérium állattenyésztési főosztályánál, mely alá a tavaszi tenyészállatkiállítás ügyei tartoznak, puhatolózni, hogy egy halászati kiállítás bekapcsolódását miként fogadják. A főosztály az eszmét a legmelegebben pártolta s azt a tanácsot adta, hogy a kiállítás anyagi és egyéb részletkérdései az Omge titkárságával intéztessenek el.

A választmány megbizta a titkárt, hogy a kiállítás további kérdéseit az Omgeval tárgyalja meg s tárgyalásának eredményét a választmánynak jelentse.

5. Az egyesület elnöksége az ország halászati ügyeinek szemmel tartása során tudomást szerzett arról, hogy a Bacher-féle vagyonhoz tartozó szlavoniai tógazdaságok értékesítés előtt állnak. Minthogy az egész Bacher-féle vagyon likvidálásához az állam tetemes összegekkel járult hozzá, de a magyar bankok is áldoztak erre a célra, viszont mivel a halászati egyesület elnökségének véleménye szerint a kérdéses tógazdaságok termelésének — anyagi áldozat árán — magyar érdekkörbe való bevonása célszerűnek látszanék, az elnökség a választmány elé terjeszti a kérdést a teendő megállapítása iránt.

A választmány beható tanácskozás és az ügy részleteit ismerő tagjainak felvilágosító felszólalásai után megállapítja, hogy a magyar kormány nagy anyagi áldozatainak mérvéhez képest méltányos a magyar halászati köröknek az a kívánsága, hogy a Bacher-féle vagyonhoz tartozó tógazdaságok magyar érdekkörbe vonassanak.

Anélkül, hogy valamely érdekcsoport mellett állást foglalna, anélkül, hogy a magyar érdekelt körök részére különleges elbánást, vagy kedvezményt kérne, az egyesület jogosnak tartja azt a kívánságot, hogy ezen tógazdaságok a magyar érdekek mellőzésével ne értékesítenek. Minthogy a kérdéses ügy intézését a pénzügyminisztérium fennhatósága vagy befolyása alatt álló Molinur r. t. végezi, felhatalmazza az elnökséget hogy az értékesítést figyelemmel kísérve, a szükséghez képest a kormány illetékes tényezőihez akár közvetlenül, akár beadvánnyal forduljon.

5. Titkár bejelenti, hogy a „Halászat”-ban közölt nagybani halárak jegyzése eddig akként történt, hogy a két nagykereskedő cég külön-külön közölte a havi nagybani árakat. Mivel a nyár folyamán a két ár között eltérés fordult elő, most a két nagykereskedő cég közösen állítja össze a havi nagybani árakat s egy lapon juttatja el közlés végett a titkársághoz.

A választmány a bejelentést tudomásul vette.

E tárgynál dr. Lukács Károly választmányi tag szóvá tette a vásárcsarnokok igazgatósága által kiadott hivatalos árjegyzés árait s panasz tárgyává tette, hogy annak árai a tényleges forgalmi árakat egyáltalán nem fedik s fordult elő más olyan eset is, hogy a kicsinybani árak a nagybani árakat 100%-kal multák felül. Minthogy a tisztességes kereskedelem haszna kereken 25% szokott lenni s mivel tudomása szerint szembeszökő árdrágítás esete a vásárcsarnokokban nem fordult elő, kétségtelenül az árjegyzésben kell a hibát keresni. Hivatkozik külföldi példákra, ahol az árjegyzésekre nagy súlyt helyeznek s a hivatalos árakat időnként a hatóság teszi közzé. Felveti azt az eszmét, hogy mivel a vásárcsarnoki árak reális jegyzése iránt évek óta folytatott eljárás még mindig nem vezetett eredményre, nem lenne-e célszerű az iránt lépéseket tenni, hogy a tényleges forgalmi árakat a földművelésügyi minisztérium szerve, az Országos Halászati Felügyelőség tegye közzé. Minthogy a vásárcsarnoki árjegyzés helyességéhez nagy gazdasági érdekek, — a hal valutában fixirozott halá-

szati bérek — fűződnek s ennek elérése égető kérdést képvisel előterjeszti a következő javaslatot:

„Az Országos Halászati Egyesület, mint a termelők és kereskedők közös érdekeit képviselő szerv, a lehető legsürgősebben járjon el a vásárcsarnokok igazgatóságánál az iránt, hogy az árjegyzés a valóságnak és igazságnak megfelelően szabályoztassék.

Keresse meg a választmány a vásárcsarnokok igazgatóságát az iránt, hogy a közismert visszasságok kiküszöbölésére a jövőben az árjegyzések olyképp történjenek, hogy a mindenkori nagybani árjegyzésekhez a tisztességes kereskedelmet megillető 25% haszon nyereség hozzáadassék és ezen összeg vétessék fel a hivatalos árjegyzésbe, mint a kicsinybani eladási ár. Mert ennél magasabb, kicsinybani ár a tisztességes kereskedelem nem engedtetvén sőt a fogyasztóközönség megzsarolását jelentvén: ilyen meg nem engedett, kicsinybani ár feltüntetése egy köztekintélyt élvező hatóság jellegével bíró intézmény, mint a budapesti Vásárcsarnokok Igazgatósága részéről súlyos kihatásokkal jár. Olyan esetben pedig, mikor nagybani eladás nem történvén, ilyen jegyzés a hivatalos árjegyzésben sem foglaltatik: természetesen mellőzendő a kicsinybani árjegyzés is; utóbbi esetben — tözsdei szokás szerint — a megelőző hivatalos árjegyzésben foglalt kicsinybani ár legyen az irányadó.”

A választmány a kérdés részletes tárgyalásánál megállapította, hogy több évi eljárásának eredményeként legutóbb az összes illetékes tényezők belátták, hogy a vásárcsarnoki árjegyzés reálisá tétele iránt intézkedni kell, legutóbb abban történt megállapodás, hogy a nagykereskedelmi árak a vásárcsarnokok igazgatóságához benyújtassanak. Minthogy az igazgató személyében időközben változás állott be, a kérdés közvetlen letárgyalására Zimmer Ferenc, Purgly Pál, dr. Lukács Károly vál. tagokból és a titkárból álló bizottságot küld ki s felhatalmazza, hogy ezen régóta vajdó kérdés elintézését az egyesület nevében lehetőleg mielőbb intézze el.

6. Tagul jelentkezett a nagycsákányi bér gazdaság.

A választmány a közgyűlés utólagos jóváhagyásának fenn tartásával a jelentkezőt tagul felveszi.

*

A választmányi ülést a Royalszállóban társasvacscora követte, melyen a választmányi tagok kedélyes formában tovább tárgyalták a halászat napi eseményeit.

F.

VEGYESEK.

A kir. m. természettudományi társulat állattani szakosztálya f. hó 2-án Révfülpön, a Magyar Nemzeti Muzeum Balatoni Biológiai állomásán tartott ülést, melyen Abonyi, Gimesi, Pongrácz és Hankó doktorok tartottak igen érdekes és értékes tudományos előadásokat. Az ülést gyűjtő-kirándulás követte.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-től nyert értesülés szerint szeptember hó folyamán a nagybani halárak kilogrammonként a következők voltak:

Élőponty	nagy, 3 kg-tól felfelé	28.000—30.000 K
	közép, 1.5—3 kg-ig	24.000— —
	kicsi, 0.8—1.5 kg-ig	20.000—22.000 "
Jegeltponty	nagy	15.000—18.000 "
	közép	12.000—15.000 "
Fogas	I. oszt.	80.000— —
	II. oszt.	45.000— —
	III. oszt.	30.000— —
	IV. oszt.	30.000— —
Stüllő	I. oszt.	50.000— —
	II. oszt.	30.000— —
	III. oszt.	25.000— —
	IV. oszt.	20.000— —
Csuka	nagy jegelt	20.000—24.000 "
	közép "	16.000—20.000 "
	kicsi "	10.000—12.000 "
Harcsa	nagy jegelt	45.000—50.000 "
	közép "	40.000—45.000 "
	kicsi "	25.000—30.000 "
Keszeg		5.000— 6.000 "

A kereslet némileg élénkült, az árak ingadozóok.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI R.-T.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
 Telefon 79—46. és 113—52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
 Telefon nappal: József 48—48, éjjel: Budafok 128.

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tőgazdaságainkból k-enyészett gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyagpontyokat.

HALÁSZHÁLÓK

legjobb minőségű, 3—2-sodratú, hosszú-szalú kenderfonalból készült, úgyszintén, halászkötelek, inslég, horog, halászcérnák készen és megrendelésre kaphatók.

HIRSCHFELD ÁRMIN
 DEBRECEN, JÓZSEF KIR. HERCEG-U. 38.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég
 és kötél, hálófonal,
 parafa-alattság, reb-
 zsinór

minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
 IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
 A Ferenc József-híd és Erzsébet-
 híd között.
 Telefon: József 61-48.

Fiókuzet:
 VII., Thököly-út 16.
 A Keleti pályaudvar indulási
 oldalával szemközt.
 Telefon: József 61-17

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI R.-T. BUDAPEST KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON:

Közp. Vásárcsarnok: József 48—94.
 Iroda Vámház-körút 13. „ 35—39.
 Fiók-üzlet József.tér 13. „ 150—65.

☛ Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat. ☛

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG HALNAGYKERESKEDÉS

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.

BUDAPEST

TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06.

ÁRUSÍTÓ HELY:
 IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEP ÉS IRODA:
 IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

KÖZPONTI IRODA:
 V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tőgazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tőgazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tőgazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyagpontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tőgazdaságok részére különféle haltakarmányt.